

TRINTA ANOS DE BELÉN

Foi a man artesá na sinxeleza,
a mecánica roza da enerxía,
a arte diminuta, a teimosía
quen te soñou paisaxe peza a peza.

Quizais a tradición feita afouteza,
a arquitectura, mesmo a enxeñeiría
quixeronte Belén coa harmonía
de conta-las escalas da beleza.

Mais sonche trinta os Nadais, Begonte,
dabondo pra compó-lo santo e seña
de ti mesmo daquí ata o que veña
con moitos máis de trinta no horizonte.

Quizais os trinta sonvos cousa de onte,
mais son un mundo pra quen mal se empeña
e non existe ovella que os teña
¡trinta invernías, a quen se lle conte!

Trinta anos á fin e ben mereces
na trixésima mostra unha homenaxe
polas trinta tempadas na paraxe
de trescentos mil ollos trinta veces.

Trinta inxenios que abraian e aínda creces,
trinta anos, Begonte, ¡que montaxe!,
que anada de lecer contra a friaxe
con trinta mil traballos nos ofreces.

Trinta veces mostra-la Trínidade
completada e trixésimos labores
e trinta delicados esplendores
con mecánica e fiel complexidade.

Trinta Beléns, verán que é boa idade
pra olla-lo remenxer destes actores
e aínda que non se vexan de pastores,
¡contemplan como bulen de verdade!

Por trinta orografías, trinta oficios
coas trinta lideiras das figuras,
trinta anos de xeitos e feitura
logradas en trescentos exercicios.

Seis lustros de lidar sen estronicios
cando a lideira enche e ten farturas,
e tres mil panxoliñas ben seguras
con eses dez trienios de servicios.

Trinta anos, Begonte, canta xente,
que teima, que tarefa, que presenza,
foi boa a ousadía, a ocorrencia
para, en trinta Nadais, seguir presente.

Trinta quendas de ti é boa enchente
se calculamos iso da nacencia,
cando o censo decrece coa ausencia
e a procura dun berce decrecente.

Trinta anos, Begonte, longa vida
que o esforzo xa está consolidado
na mellor realidade, bacelado
como o mofo na pedra verdecida.

Trinta anos de andar lida que lida
e outros tantos de afán ben aquelado;
trinta mil parabéns, ¡hai moito andado
e moita máis andaina garantida!